

עב:

עין משפט
גר מצוה

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

פא א ב ג ד ה ו ז ח ט י
יב יג יד טו טז יז יח יט
כא כב כג כד כה כו כז כח כט
למ ה טו ז טז ח טז י
פח ה טו ז טז ח טז י
עוד הלכה ד טמ
לאין רד טו ז טז ח טז י
פי לז טפ"ח :

מוסף רש"י

עד וזמם. עדין נשקן
והסו נפסדי על עדות
זו ושהודין כו. למפסד
הוא נפסל. כל עדות
שהעד מתוס ואין
פסולין שהרי מהשעד
עדות זו הוא רשע (שם).
מכאן ולהבא. משהסד
(שם). חידוש הוא.
שנפסל שטס כשכל שטס
שחמס עמו הייחם.
דלא חית קטמא אהי
סמך אהי. אלא גירמ
המנו היל. הלך אין לך
בו אלא משנת חידוש
ואין. השעה שהסו (שם).

6) מהדרין כו. 7) א
כא. 8) נקמן עב. 9)
ד) ומסת ג. 10) ודיה
אין. 11) חומס לישב דלא
לעמ הוא דמיה ארי
דשעו מן כד דטו.
השק מחטפי גרסאות.
12) דדוקא בני התם אמרין
מאן ולהבא דמחזי ולא בני
התם. השק מחטפי
גרסאות. 13) ומשעת העדות
עד התם כחומסיהו וכו'
סמך פסולין. השק מהי"ל.
14) גי' פ"ח וכן הוא בסו'
פרק ט"ה.

תורה אור השלם

1. לא תשא שמע קווא
אל תשת דרך עם רשע
לדעת עד זקמ.

הנהגות הב"ח

6) תוס' ד"ה רבא וכו' זה
אמר של אבתי ואבולחיה
שני חוקה חיה אומר של
אבתי ואבולחיה שני
חוקה היל אבתי ספדי:

גליון הש"ס

תוס' ר"ה דאי וכו' א"ר
לא אבירה בהנאה אלא
מרבנן. בין מולין דף קסח
ע"ה מדיה חלל מהנתי:

דאי ס"ד דאורייתא. כי מדרב רבי יוסן למתני' הא כפולתא קא
מתסלל לה: כי קא מטייב. כמשלמין: אהוהא פורסא. מחייב דכי
היכי דהוי שמיטה לענין מולין בעורה כמשלמיה הו נמי ענינה לענין
משלמין: ונמין כפניס. דאיכא וטעמיהו כולו קודם שחאקרה כהנאה:
מתני' משלמין לו אס כלל. ונגמ' א

מוקי לה כשהחמו תמלה על העניינה:
והאחרונים משלמים ג'. לשור. וכגון
שהחמו אחרונים תמילה דאי עדי
גניבה החמו תמילה בטלה לה עדות
עניינה דלמלא צעלים מכרוהו לו
וכי מיתומי אמאי משלמי: כעלה
עדות שניה. והוא משלם כפל משום
רשעוים והן פטורין דאין עדים

משלמין ממון עד שחמו שניהו: כעלה
כל העדות. והוא פטור וכן פטורין.

ואפי' חזרו והחמו אחרונים אחרין כן
אין משלמין שהרי בטלה עדותן כבר
הוכחשו דמיון דלא גנג לא טעב
ואהכי לא מחייבו אלא אעמנו הייחם
שקמו גופה של עדות. וכ"ש אס
החמו שנים הרשעוים תמילה שעדות
שניה בטלה אלא שחמו של החמו
אלא אחד בטלו שמהין אלא כשהחמו
שניהם לא בטלה עדות ראשונה אלא
משלמין כפל: גב' למרע נפסל.
העיד נשקין והוס על עדות זו דארי
כל העדות שהעיד בינתיים פסולות
דמשעה שהעיד עדות זו נפסל: מכלן
ולכנא. משהחוס: אל פסל. יך עם רשע:
פסדא

הוא נפסל עד זומם חידוש הוא דהא תרי
להני ציית להני הלכך אין לך בו אלא משעת חידוש ואילך איכא דאמרי רבא
נמי כאב"י סבירא ליה דאמר למפרע הוא נפסל והבא היינו טעמיה דרבא
משום

אבתי האי אייתי סהדי דאכתייה היא ואלכלה שני חוקה אמר רב נממן אוקי אכילתא כהדי אכילתא
ואוקי ארעא כחוקת אכתייה אמר ליה רבא והא עדות מוכחשת היא והשתא אמאי הו מוכחשת הא רבא אית ליה הכא מכלן ולהבא
הוא נפסל ואית לן למימר לדידיה אכתייה דאיתכחוש איתכחוש ולא איתכחוש מידי דהוי אשנים מעידי איתו שגנג וטעב
והחמו טענייה דלרבא דאמר מכלן ולהבא הוא נפסל אע"י דמוך כדי דיבור כדבור דמי כיון דמהיחא שעתא דקא ממוזי הוא דפסלי
מטעניה דקמיתחוס איתוס אנגיבה דלא איתוס כדמוזי קמין ולהאי טעמא דמפרש משום חידוש ניחא אלא טעמא דהוי
משום פסדיה דלקוחות קשה דאין נראה דנקט לקוחות דוקא מדלא קאמר איכא בינייהו כל עדות שאין לענין לקוחות וי"ל דלמאי
דמחלק התם בין אותו עדות אחרת ניחא אחרת ניחא דמיון משקרים על אותה קרקע וכו' לא מהימני עלה אלא הכא אע"פ שהחזיקו
משקרים על הטעניה לא החזיקו משקרים על הגניבה דלא חשיב ליה כאותה עדות: אין יך בו אלא משעת חידוש ואילך. אין
לשקוחות מה ליה דמהימני המזומין לפסולין ניחא דאין לך לרביי אלא חידוש ועשייתם לו כאשר זמם אב"י כיון דמשלמין
מזון והגרסי כ"ש נפסלין דלא מהימניהו רחמנא לחלואין אכל קשה דלרב חסדא דאמר כחוקת הבתיים (כ"ג טס): שמי כימי עדים המכחישות
זו את זו כהדי סהדי שקרי למה לי אס כן אין חידוש מה שנפסלין אדרבה מה שהמזומין כשרים הוי חידוש לרב חסדא והתם בני
למימר דרבא כרב חסדא וי"ל דלמאי דנעי למימר התם דרבא כרב חסדא לא הוי טעמא דרבא משום חידוש אלא משום פסדיה דלקוחות
ומסקנא דהתם דמוקי לה כרב הוה דאמר זו כהדי שפני עמיה כו' הוי חידוש מה שנפסלין קמאי והא דמשי רבא כפרק כל הנשבעין
(שעויה דף מח. וס) אליכא דרב חסדא מתניין דראש השנה לאו משום דס"ל כוונתיה ועי"ל דלרב חסדא נמי הוי חידוש מה שנפסלין
ודאי והאי דחשיב להו סהדי שקרי בשמי כימי עדים אינו אלא מספיקא ואס הוי שנים מן השוק מעדיין פלוני לזה מפלוני מה ואמת
משמי כימי עדים הללו המכחישות זו את זו אומרת לא לזה לא הייתי מוילא ממון מספק ואלו המחומים פסולים לגמרי אפי' להחזיק
הממון על פייהן הלכך חידוש הוא ולגבי הכי אין לך בו אלא משעת חידוש ואילך לחוסנס כדאי פסולין וולפי זה הוה מני למימר דאיכא
בינייהו כל שטרי מלוג ומקח הנאין להוילא דלעמא דפסדיה דלקוחות נאמינס להוילא אלא דלא חשיב אלא מילתא דאיכא בינייהו בין
לרב הוגא בין לרב חסדא ואס חאמר ולמה הוי חידוש כלל והלא מן הדין יש להאמין בתראי כמיגו דאי בעו הו פסלי לקמאי כגולותא
ובשמי כימי עדים המכחישות זו את זו ליהמני בתראי כמיגו בין לרב הוגא בין לרב חסדא ואורי' דלא שייך מיגו אלא כדאס אחד אכל
בשמי בני אדם לא שייך מיגו דאין דעת שניהם שוה ומה שירצה לטעון זה לא יטעון זה ועוד נראה דקא דמי האי מיגו כמקום
עדים שהרי יש עדים כנגד האי מיגו להכחישם ואע"פ שיש כמו כן עדים עם המיגו אין בכך כלום (ועוד) דלא עדיף מיגו מעדים
שאס היו עדים מספיקם לאלו לא היה להם כח להכחיש את אלו דהא תרי כמאה וכ"ש מיגו והא דאמר בפ"ב דכחובות (דף יח. וס)
שנים החתומים על השטר ואמרו קטנים או אנוסים היינו כו' אס אין כח ידם יולא ממקום אחר הרי אלו נאמינס האי לאו מיגו
הוא שאין השטר מתקיים אלא על פייהם והפה שאסר הוא הפה שהמיר כדאמרין התם כההוא פירקא (דף כג.) מנין להפה שאסר
הוא הפה שהמיר ופריך הא למ"ל קרא סברא הוא ובשנים החתומים על השטר ומתו ובאו ב' מן השוק ואמרו קטנים או אנוסים או
פסולי עדות היו דאמר התם דאי כח ידם יולא ממקום אחר אין נאמינס אלא הו מרי ומרי ז"ל דפסולי עדות דקאמר היינו קרוינים
דאי גולגים הוי אלו נאמינס אפילו הוי בפנינו ועוד יש חידושים אחרים ואין להאריך כאן: מכאן ויהבא הוא נפסל. נראה שאס לא
נראה השטר עד לאחר הזמה אף על פי שזמנו מוקדם להזמה מודה רבא דלא משגיחין בהו דמי יודע שמת אחר הזמה כמנו אלו
המחומים זה השטר והקדימו ומנו והא דאמר דאין נפסל למפרע היינו בשטר שנראה קודם הזמה:

משום